

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - nummer atten

Jeff Pippenger

2025-12-25

Nummer atten

Vi betrakter Abrams pakt og har ennå ikke behandlet det elementet i Abrams profeti som har en direkte forbindelse med de innledende versene i Joels bok. Abrams profeti om 400 års trelldom sammen med Paulus' 430 år frembringer den profetiske strukturen som samsvarer med de 1290 år i Daniel 12:11. De 1290 årene i profetien i vers elleve er den omega-profetiske perioden i Abrams og Paulus' linje på 430 år. Denne sannheten er et element av det som blir avforseglet i de siste dager, og som skiller de vise fra de ugudelige.

Forbundet med omega-profetien om 430 år var symbolet «fire slektsledd», som angir en prøvetid for den nasjon som holdt Guds utvalgte folk i trelldom. For Moses var det Egypt; for de hundre og førtifire tusen, som synger Moses' sang, er det De forente staters historie fra 1798 og frem til søndagsloven. De forente stater, fremstilt som «dyret fra jorden» i Åpenbaringen tretten, begynner som et lam og ender med å tale som en drage. Josef, et symbol på Lammet, representerer perioden med relativ fred i Egypt, inntil det oppstod en ny farao og trelldommen begynte. Slik er den nasjon som blir dømt i det fjerde slektsledd, og som for Moses var Egypt, De forente stater. Resten blir dømt ved søndagsloven, slik dette er forbildet ved plagene som for hebreerne kulminerte med blod på dørstolpene, og deretter for nasjonen Egypt ved Rødehavet. Josef og Moses representerer en god farao og en ond farao, hvilket for De forente stater først er lammet og deretter dragen.

Abrams profeti om dom i det fjerde slektsledd innbefattet det forhold at prøvetidens avslutning er progressiv, for innenfor Moses' oppfyllelse av Abrams profeti ble ikke bare prøvetiden avsluttet for Egypt, men det gjenstod fremdeles tid for amorittene til å fylle sitt beger av prøvetid—etter at Egypt hadde fylt sitt. Rødehavet for Egypt var søndagsloven for De forente stater, og deretter vil «hvert annet land på kloden» «følge De forente staters eksempel», slik dette er fremstilt ved amorittene etter Egypts prøvetids avslutning.

Amorittene er én av de ti stammene som identifiserer verden fra Egypts elv til Babylons elv i Abrams pakt, og amorittene representerer derfor verdens nasjoner, som avslutter sin individuelle nådetid som nasjoner etter søndagsloven i De forente stater. Amorittene er det bibelske symbolet på dommen som avsluttes over verden, og det skjer i tredje og fjerde slektsledd. Rødehavet er symbolet på nådetidens avslutning for De forente stater, og amorittene representerer nasjonene som gradvis avslutter sin nådetid inntil menneskets nådetid avsluttes. Derfor er amorittene et symbol på perioden med søndagslovskrisen ved Rødehavet og frem til utfrielsen ved østavinden, når utfrielsens vei åpnes for Guds folk.

Men Abrams profeti omtaler ikke bare den fjerde generasjon med hensyn til De forente stater som Egypt, og verden som amorittene; den plasserer, og det enda viktigere, den generasjon av Guds

folk som krysser Rødehavet, som en «fjerde generasjon». Når vi graver fram det vi kan grave fram av forståelsen av «fire generasjoner» i Abrams første skritt av tre skritt, vil vi ta for oss det annet og det tredje skritt i Abrahams pakt. Det annet skritt er kapittel sytten, og det tredje skritt er selvsagt—kapittel tjueto.

I Daniels tolvte kapittel blir tre profetiske tidsperioder identifisert, og de representerer alle profetisk tid som opphørte i 1844. Disse tre periodene blir åpnet i de siste dager, og disse tre periodene representerer den økte kunnskapen som kommer over Guds folk i de siste dager. Kristus, som mannen kledd i lin, fremsetter den første av de tre profetiske tidsperiodene i vers sju, og ved å gjøre dette stiller Han seg på linje med engelen i Åpenbaringen ti, som ikke står på vannet, men på jorden og havet.

Og engelen som jeg så stå på havet og på jorden, løftet sin hånd mot himmelen og svor ved ham som lever i all evighet, han som skapte himmelen og det som er i den, og jorden og det som er på den, og havet og det som er i det, at det ikke skulle være tid lenger. Åpenbaringen 10:5, 6.

I vers sju i kapittel tolv sverger mannen kledd i lin også ved Ham som lever i all evighet.

Og jeg hørte mannen som var kledd i lin, han som stod over elvens vann, da han løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd mot himmelen og sverget ved ham som lever i all evighet at det skal være for en tid, tider og en halv tid; og når han har fullført å knuse det hellige folks makt, da skal alle disse ting være fullendt. Daniel 12:7.

Vi blir gjennom inspirasjonen underrettet om at den samme profetiske linjen som finnes i Daniels bok, tas opp igjen i Åpenbaringsens bok, og den millerittiske forståelsen er at disse to beskrivelsene er parallelle fremstillinger av Kristus. Kristus som engelen med den lille boken, som i Åpenbaringsens bok angir avslutningen på anvendelsen av profetisk tid i 1844, og Kristus som mannen kledd i lin i Daniels bok, som angir at når søndagsloven i Amerikas forente stater kommer, vil alle undergjerningene i Daniels siste syn være fullendt. Innenfor denne hellige historien, som går forut for og kulminerer ved søndagsloven, skulle Guds folk bli spredt i en periode fremstilt ved symbolet 1260. Den perioden med spredning som går forut for søndagsloven, blir fremstilt i Åpenbaringen kapittel elleve, hvor Moses og Elias blir drept og ligger døde på gaten i tre og en halv dag, hvilket er et symbol på 1260.

I vers sju erklærer mannen kledd i lin at når sønderspredningen av den hellige folkets makt har fullført sine tre og en halv dager, skal de «underfulle ting» som rammer Guds folk i de siste dager, være fullendt. Vi avsluttet den forrige artikkelen med Søster Whites kommentar til Sakarja kapittel tre. Den første setningen lød: «Sakarias syn av Josva og Engelen får en særegen kraftig anvendelse på erfaringen til Guds folk i avslutningsscenene av den store forsoningsdagen.» I kapitlet, og i Søster Whites inspirerte kommentar til kapitlet, er de hundre og førtifire tusen de «menn som det undres over». De «underfulle ting» i Daniels siste syn som fullendes ved søndagsloven, er de «underfulle ting» som er forbundet med beseglingen av Guds folk.

Daniels bok kapittel tolv gir det lys som besegler de hundre og førtifire tusen i de siste dager. Dette lyset er framstilt ved tre profetiske perioder, som alle ble identifisert og stadfestet som sannhet i den millerittiske historien. De tre periodene blir presentert i tre vers og er tre søyler som holder sannhetens bygning oppe. Sannhetens bygning holdes oppe ved en prosess i tre trinn. Denne prosessen i tre trinn er, innenfor avsnittet på ni vers (4–12), framstilt ved de tre versene som presenterer profetisk tid. Disse tre profetiske periodene, når de betraktes ut fra den grunnleggende millerittiske forståelsen, frambringer tre symbolske perioder som blir definert i samsvar med den millerittiske forståelsen, men som ikke anvender tidselementet.

De tre periodene finnes innenfor selve det skriftavsnittet som definerer «prosessen der profetien blir forseglet — og deretter avforseglet», deriblant den klassiske bibelske beskrivelsen av en trefoldig prøvelsesprosess. De ni versene som begynner med at Daniel blir bedt om å forsegle sin bok, er nettopp de versene hvor de tre periodene blir fremlagt, og i disse ni versene blir renselsesprosessen som fullbyrdes når sannheten blir avforseglet, uttrykt som «renset, gjort hvite og prøvet». De tre periodene i de tre versene er kunnskapsøkningen ved endens tid, i de siste dager, som representerer den endelige prøvings- og beseglingsprosessen for Guds paktsfolk. Denne historien er stedet hvor de symbolske «under» som rammer Guds folk i de siste dager, blir framstilt. Vennligst les dette avsnittet igjen.

De tre tidsperiodene, i de tre versene i avsnittet på ni vers, representerer klimakset i Daniels bok, og klimakset som der fremstilles, er klimakset i den indre profetiske linjen; det er beretningen om hvordan en stein blir «hugget» ut av et fjell, uten hender, hvilket er fortellingen om resten. Denne indre linjen er framstilt i kapitlene ti og tolv, og klimakset i den ytre profetiske linjen er i de avsluttende versene av kapittel elleve, og de første få versene av Daniel tolv.

Disse tre periodene er også klimakset i synene om vitnesbyrdet fra elvene Ulai og Hiddekel, og de tre versene innbefatter en profetisk periode som representerer den klimatiske oppfyllelsen av paktens tidsprofeti, som både Abram og Paulus tjener som vitner for. Jesus, som mannen kledd i lin, er i vers syv gående på vannet. I vers elleve står to røster, som også er Kristi røst, Abram og Paulus, frem for å avlegge vitnesbyrd. I vers tolv fremstilles historien om beseglingen av Guds folk, for de hundre og førtifire tusen er jomfruer, og jomfruer gjennomlever lignelsen om de ti jomfruer, og velsignelsen i vers tolv hviler over dem som venter. De som venter i lignelsen, og som er «salige», er de som mottar kledningen som gir dem adgang til å gå inn til bryllupet, når døren lukkes.

I vers sju går Jesus på vannet, noe som frembringer frykt, men Peter bestemmer seg for å tro og begynner å gå og gi Gud ære; men Peter er ofte et symbol på begge klasser, og herligheten vendes tilbake til frykt idet hans domstime kom. Den første perioden, lokalisert i vers sju, representerer den første engelens budskap. Jesus er på vannene, et symbol på frykt og den første engelen. Deretter identifiserer Jesus en periode hvor Han vil herliggjøre sitt folk i forkant av dommen over søndagsloven. Alle tre elementene i de tre englene finnes innenfor vers sju, for vers sju er det første av tre vers som representerer de tre englene.

Vers elleve fremsetter en «fordobling» med sitt omega-vitnesbyrd til alfa-stemmene fra Abram og Paulus. Deres «fordoblede» stemmer smelter sammen for å fremlegge pakttidsprofetien, og vers elleve oppfyller profetien som omega ved å identifisere den profetiske perioden som avsluttes med Babylons fall i 1798, og typifiserer således Babylons fall når Mikael står fram i de siste dager. I vers elleve har vi en fordobling av profeter, og en periode som representerer to fall av Babylon, og som således representerer den annen engels budskap som kunngjorde at «Babylon er falt, er falt.»

Vers sju er den første engels budskap, og vers elleve er den andre engels budskap, og vers tolv, som er Daniel 12,12 eller Daniel 144, handler om skillet mellom de vise og de dårlige, hvilket fullbyrdes i domsprosessen som ender med karakterens åpenbarelse i dommens krise. Vers tolv er den tredje engels budskap, som identifiserer hvordan verden er delt i to klasser, og motstykket til den tredje engels ytre framstilling av nettopp denne delingen, er den tredje engels indre deling, framstilt i vers tolv. Vers sju, elleve og tolv er de tre engels budskap, og versene er det lys som blir avforseglet i de siste dager. At disse tre versene blir avforseglet i de siste dager, stemmer overens med Åpenbaringen kapittel ti.

Kristus som den mektige engelen, så vel som Løven av Juda stamme i kapittel ti, ropte som en «løve», og hans brøl frembrakte sju tordener som ble beseglet, slik også Daniel kapittel ti ble det. De er parallelle avsnitt. Av denne grunn er de tre tidsperiodene i kapittel tolv også de sju tordenene i Åpenbaringen ti.

De «sju tordener» er ganske enkelt et annet uttrykk for Kristus som Alfa og Omega, for den primære symbolikken i de «sju tordener» er at de representerer en «fremstilling av begivenheter» som fant sted fra 1798 til 1844, og som gjentas i «fremtidige begivenheter» som «vil bli åpenbart i sin orden» i historien til de hundre og førtifire tusen. De «sju tordener» er derfor et symbol på Alfa og Omega, han som også er begynnelsen og enden, den første og den siste, grunnvollen og tempelet, hjørnesteinen og sluttsteinen — de sju tordener.

Lyset over de tre symbolske periodene i Daniel tolv må stemme overens med lyset over de sju tordener, for de er den samme profetiske linjen. I den første perioden holder Kristus begge hender mot himmelen, slik Han i Åpenbaringen ti gjør med én hånd. I Åpenbaringen ti blir Hans hånd symbolet på avslutningen av anvendelsen av profetisk tid, og markerer overgangen fra profetiske tidsperioder til ganske enkelt profetiske perioder. Denne overgangen i den viktigste profetiske regelen som ble anvendt av millerittene, ble forbildet ved den store overgangen fra bokstavelig til åndelig på Kristi tid.

Apostelen Paulus ble oppreist for å etablere den vesentlige profetiske regelen knyttet til den profetiske linjen til et utvalgt folk. Helt ved det åndelige Israels begynnelse blir en vesentlig profetisk regel etablert som omdefinerer selve pakten. Fra da av var det å være Abrahams barn å være Abrahams barn ved tro, ikke ved blod. Dette profetiske prinsippet ble i første rekke innført gjennom Paulus' penn, han som i denne henseende var et forbilde på Kristus i Åpenbaringen kapittel ti, idet den profetiske anvendelsen av tid ble forandret og avsluttet i 1844.

Pakten med menneskeheten er representert ved regnbuen, og Noahs ark representerer et tidsrom, før og etter flommen, da det ikke fantes noe klart identifisert utvalgt folk. Abrahams kall

representerte en stor og betydningsfull forandring i Guds profetiske forhold til menneskeheten. Pakten som ble inngått med Abraham, representerte et stort skifte i pakthistoriens linje, og ved dette foregrep den det store skiftet fra bokstavelig til åndelig på Paulus' tid, og fra tidsanvendelse til ingen tidsanvendelse i 1844.

Det første skiftet i Guds pakt med menneskeheten var hagen, og den markerte forandringen var begrensningene knyttet til livets tre; den frembrakte også et skifte i bekledning, fra åndelig lys til bokstavelig lammeskinn. Det neste store skiftet i pakthistorien er flommen, som Noah representerer, slik Adam gjorde i det første store paktskiftet. Deretter kommer skiftet til et utvalgt folk med Abram, som ledet frem til Moses, som innfører de profetiske prinsippene om at én dag representerer ett år. Dette prinsippet er gyldig inntil 1844, da det inntraff et annet stort paktskifte. Ved pakthistoriens store epoker finnes det alltid et stort skifte i et prinsipp i Guds profetiske Ord. Dette skiftet under de hundre og førtifire tusens historie er at Alfa Omega er Sannheten. Alfa og omega er prinsippet om at enden alltid illustreres ved begynnelsen i Guds Ord. Knyttet til dette alfa-og-omega-prinsippet er den trefoldige strukturen i det hebraiske ordet «sannhet».

Det store profetiske skiftet i restens historie er direkte fremstilt i hver av de store pakthistoriene, og likeså i andre sannhetslinjer. «Nøkkelen» som blir lagt på Eljakims skulder i Jesaja 22,22, er den samme nøkkelen som ble gitt til Peter i Panium i Matteus seksten. Den nøkkelen blir gitt til den filadelfiske menighet, og det var William Miller som fikk nøkkelen som gjorde det mulig for ham å knytte forbindelsen til prinsippet om en dag for et år, som var blitt nedtegnet av Moses i Moses' historie, hvilken var et forbilde på millerittenes historie. Millers forbindelse med Moses' profeti var fremstilt ved Paulus' forbindelse med Abrams profeti. Og hvorfor skulle ikke Miller være forbundet med Moses? Moses' frelse i en ark hadde vært knyttet til Noahs frelse i en ark for å binde begge paktene sammen. De skiftene i profetisk anvendelse som begynner i Eden, viser at en stor åpenbaring av profetisk lys blir identifisert i historien til det endelige paktsfolket — de hundre og førtifire tusen. Jeg hevder at det store profetiske skiftet er fremstilt ved de sju tordenrøster, som er direkte knyttet til de tre tidsperiodene i Daniel kapittel tolv, og disse blir bare erkjent når prinsippene om alfa og omega anvendes i en linje-på-linje-anvendelse som hviler på sannhetens tretrinnsstruktur.

I versene som umiddelbart går forut for kunngjøringen om at «tid er ikke lenger», introduserte Kristus de sju tordener, som – i likhet med sannhetene i Daniel tolv – ble forseglet. Sammenhengen for mannen kledd i lin, som løfter begge hender i kapittel tolv, er avforseglingen av Daniels bok, og sammenhengen for Kristus, Løven, i Åpenbaringen ti, er forseglingen av de sju tordener. Søster White knytter forseglingen av de sju tordener sammen med forseglingen av Daniels bok.

«Etter at disse sju tordener hadde latt sine røster høre, kommer påbudet til Johannes, slik det kom til Daniel når det gjelder den lille bokrullen: 'Forsegl det som de sju tordener talte.' Disse gjelder framtidige hendelser som vil bli åpenbart i sin rette orden.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

De sju tordener er definert av Åpenbaringen 10 og Profetiens Ånd og av millerittenes historie fra 1840 og fram til 1844, som gjentas i historien om de hundre og førtifire tusen. I det samme

avsnittet heter det: «Det særlige lys som ble gitt Johannes og som kom til uttrykk i de sju tordener, var en fremstilling av begivenheter som ville finne sted under den første og den andre engels budskap. Det var ikke best for folket å kjenne til disse tingene, for deres tro måtte nødvendigvis prøves. I Guds orden ville de mest vidunderlige og fremskredne sannheter bli forkynt.» Millerittene forstod ikke at de skulle bli stilt overfor to skuffelser, for deres manglende forståelse var tiltenkt å prøve dem. Millerittene ante ingen «fremskredne sannheter», det vil si at de ikke ventet noen «store profetiske skifter» i pakthistorien.

Selv om «det ikke var best for» milleritt«folket å kjenne til disse tingene», blir de hundre og førtifire tusen prøvet med den samme historien, men ikke ved uskyldig å misforstå historien, men for ikke å forstå en historie som det kreves at man kjenner. Det er den samme prøven, bare omvendt. Johannes i Åpenbaringen ti representerer først og fremst de hundre og førtifire tusen og bare i annen rekke Miller-bevegelsen under den første og den andre engels budskap. Dette blir erkjent når man ser at Johannes på forhånd blir underrettet om at når han åpner den lille boken, ville den være søt og deretter bitter. Det var ikke best for millerittene å vite hva dette betydde, men Johannes representerer et folk som på forhånd vet hva som skjer når millerittene åpner den lille boken.

Og jeg gikk bort til engelen og sa til ham: Gi meg den lille boken. Og han sa til meg: Ta den og et den opp; og den skal gjøre din buk bitter, men i din munn skal den være søt som honning. Og jeg tok den lille boken ut av engelens hånd og åpnet den opp; og den var i min munn søt som honning, og så snart jeg hadde tatt den, ble min buk bitter. Åpenbaringen 10:9, 10.

Johannes blir på forhånd gjort kjent med den bittersøte erfaringen fra 1840 til 1844, den historien som er fremstilt i kapittel ti. Den erfaringen som så tydelig er fremstilt i vers ni og ti, blir også klart identifisert i vers to til fire.

Og han hadde i sin hånd en liten bok, åpnet; og han satte sin høyre fot på havet og sin venstre fot på jorden, og ropte med høy røst, slik som når en løve brøler; og da han hadde ropt, lot de sju tordener sine røster høre. Og da de sju tordener hadde latt sine røster høre, var jeg i ferd med å skrive; og jeg hørte en røst fra himmelen som sa til meg: Besegl det som de sju tordener har talt, og skriv det ikke. Åpenbaringen 10:2–4.

De «sju tordener» representerer «en fremstilling av begivenheter» som ville finne sted under den første og den andre engel, og også «framtidige begivenheter som vil bli åpenbart i sin orden». De «sju tordener» representerer sannheten om at millerittenes historie blir gjentatt i historien til de hundre og førtifire tusen, og sannhetene som ble avseglet ved endetidens begynnelse i 1798 og framover, representerer en avsegling av sannhet i de siste dager for Guds folk. Jesus i Åpenbaringen ti står i samsvar med Jesus i Daniel tolv. I begge avsnitt blir beseglingen og avseglingen av prøvende sannhet i de siste dager framstilt.

Noen vil kanskje hevde at det er Jesus som taler i vers sju, men at det er Gabriel som taler til Daniel i vers elleve og tolv; men det kan også forstås slik at Jesus taler i alle tre avsnitt. Uansett hvilken side man inntar i saken, er det Kristi røst som taler gjennom Daniel, og de tre profetiske tidsperiodene i kapittel tolv er Kristi ord, og Han fremsetter de tre periodene i sannhetens struktur. Alle tre periodene er forseglet, noe som gjør dem til ett trefoldig symbol.

Vers syv omhandler fullendelsen av undergjerningene og identifiserer Kristi avsluttende verk i Det Aller Helligste, idet Han utsletter syndene til de hundre og førtifire tusen og besegler dem. Det første verset identifiserer «undergjerningene», og det siste av de tre versene identifiserer også «undergjerningene» som dem som er salige fordi de venter og opplever en første skuffelse. Perioden i midten identifiserer menneskehetens opprør under søndagslovskrisen, samtidig som den også identifiserer perioden som leder frem til søndagsloven som en forberedelsesperiode for de hundre og førtifire tusen. Alle versene identifiserer direkte «hva som skal hende» Daniels folk «i de siste dager». Alle de tre versene taler til temaet om renselsen av de hundre og førtifire tusen. Den første perioden svarer til den tredje perioden, og den midterste perioden representerer hele verdens opprør idet de marsjerer mot Harmageddon.

Dersom disse tre periodene også er de sju tordener, da må de tre versene identifisere «framtidige begivenheter, som vil bli [åpenbart] i sin orden», og disse «framtidige begivenhetene» ville samsvare med «fremstillingen av begivenheter som fant sted under den første og den andre engelen» fra 1840 til 1844. Det er flere sannheter som denne bevegelsen har tatt imot, som er tydelig forskjellige fra pionerens forståelse, men alle disse sannhetene er i overensstemmelse med pionerens forståelse. Det har funnet sted et stort profetisk skifte fra millerittene og fram til nå. Dag-for-et-år-prinsippet er det klassiske eksempelet, men det finnes også andre. Et eksempel på et stort profetisk skifte kommer til uttrykk i forbindelse med de sju tordener.

Etter at Johannes i det siste verset i kapittel ti fikk beskjed om at han igjen måtte profetere, og det dermed ble understreket at historien i kapittel ti representerte både millerittenes bevegelse og de hundre og førtifire tusen, fikk han en målestav for å måle tempelet, men han ble befalt å utelate forgården.

Og det ble gitt meg et rør som lignet en stav; og engelen stod der og sa: Stå opp og mål Guds tempel og alteret og dem som tilber der. Men forgården som er utenfor templet, skal du la være og ikke måle; for den er gitt til hedningene, og den hellige stad skal de trå under fot i førtito måneder. Åpenbaringen 11:1, 2.

Når templet måles etter 1844, blir Johannes bedt om å la hedningene være utenfor, de som er fremstilt som forgården. Denne illustrasjonen i 1844 identifiserte at Gud nettopp hadde utvalgt en ny paktsbrud, og det ble da gjort et skille mellom Hans brud og forgården. Søster White er tydelig på at forgården representerer hedningene, og at templet er Guds utvalgte folk; bare les kapitlet «Den ytre forgård» i Slektenes håp.

Johannes illustrerer millerittene, som nettopp var blitt Guds utvalgte folk i 1844. Det ble gjort en forskjell mellom millerittene, som nettopp hadde erfart det bittersøte budskapet, og resten av den bekjennende kristne verden, fremstilt som hedninger.

Grunnvollen ble lagt fra 1840 og frem til den første skuffelsen, og tempelet ble fullført under forkynnelsen av Midnattsropet. Deretter kom den store skuffelsen, og Johannes får befaling om å stå opp og måle, men utelate hedningene. Johannes illustrerer åpningen av dommen, og av denne grunn anvender inspirasjonen Johannes' måling i versene som symbolet på den undersøkende dom. Det vi nettopp har fremlagt om Johannes som et symbol på måling, er i samsvar med den typiske

adventistiske forståelsen, men i denne bevegelsen skjedde det et betydelig skifte i forståelsen av symbolet.

I samsvar med den millerittiske forståelsen kom vi til å se at innenfor millerittenes historie, slik den er fremstilt ved Johannes i kapittel ti, fantes det også en forutsigelse om en parallell bevegelse som skulle bli de hundre og førtifire tusen. Vi erkjente at dersom man tok målene fra den millerittiske historien og lot hedningenes tid være utelatt, kunne man se selve det tempelet Johannes målte.

Vi kom til å se at den ene 2520-års tidsprofetien endte i 1798 og den andre i 1844, og slik åpenbarte en periode på førtiseks år hvor Kristus bygde det millerittiske tempel. Johannes identifiserte forgården som hedningene, og det finnes en profetisk «hedningenes tider».

Og de skal falle for sverdets egg og bli ført bort som fanger til alle folkeslag; og Jerusalem skal bli nedtrådt av hedningene inntil hedningenes tider er fullendt. Lukas 21:24.

«Tidene» for hedningene står i flertall og betegner de to periodene da både det bokstavelige og det åndelige Israel ble trampet ned. Den siste av de to nedtrampningene, hedenskapet etterfulgt av pavedømmet, endte i 1798. Til tross for hva som måtte hevdes, endte «hedningenes tider» i 1798, ved den første engels ankomst. Johannes skulle begynne å måle i 1798, og ikke noe før. Han ble plassert i historien til 1844, så å utelate perioden som endte i 1798, var å utelate forgården, og ved å gjøre det åpenbarer du de førtiseks årene da det millerittiske tempelet ble reist opp av paktens Sendebud. Mange tilknyttede sannheter utledes av denne anvendelsen, men jeg bruker dette ganske enkelt som et eksempel på lys som er forskjellig fra pionerenes forståelse, men det er lys som ikke motsier de opprinnelige sannhetene, men ikke lenger anvender tid.

Denne særlige sannheten ble erkjent før 11. september, men ble i virkeligheten dypt grunnfestet etter 11. september. Sannheten om at Johannes måler tempelet, kan ikke skilles fra de sju tordener, for det er nøyaktig det samme avsnittet. Det finnes en sannhet om anvendelsen av de sju tordener som var forseglet inntil den perioden da «underne» i Daniels bok, kapittel tolv, blir fullført. Anvendelsen av de «sju tordener» som ble avforseglet etter juli 2023, stemmer fullkomment overens med, eller skal jeg si den utfyller, de tre versene i Daniel tolv på en dyptgripende måte.

Søster White bruker ordet supplement, ikke ordet kompliment, for å beskrive forholdet mellom Daniels bok og Johannes' åpenbaring. Supplement, som betyr «å bringe til fullkommenhet», er det de to profetiske bøkene gjør for hverandre. De sju tordener, når de blir avforseglet i Daniel kapittel tolv etter juli 2023, bringer budskapet der til fullkommenhet. Det som åpner de sju tordener, er prinsippet om alfa og omega i forbindelse med sannhetens struktur.

«Hedningenes tider» ble oppfylt i 1798, og representerer to perioder på 1260 år da først hedenskapet og deretter pavedømmet trampet ned helligdommen og hæren. Når vi måler tempelet, skal vi utelate forgården, og forgården strekker seg til 1798, men etter 1844 er tiden ikke lenger. I dag representerer de 1260 år ganske enkelt et tidsrom som identifiserer skillet mellom tempelet og forgården. Av denne grunn ble nedtrampingen fullbyrdet fra 18. juli 2020 til juli 2023. Å måle tempelet i dag, i sammenheng med de sju tordener som representerer en avgrensning av hendelser som fant sted under den første og den andre engels budskap, er den gjerning som er tildelt

Johannes. «Vårt store verk» er å «forene» de tre englers budskap, og således identifisere et profetisk verk som ikke hadde blitt utført i den tidligere pakthistorien, og som selv nå svært sjelden blir gjort. Når vi utelater forgården, som representerer hedningenes tider, utelater vi de 1260 år med pavelig forfølgelse som endte ved endetiden i 1798.

Tempelet som ble oppført over førtiseks år i millerittisk historie, identifiserer et tempel som blir oppført fra juli 2023 og inntil like før søndagsloven. Denne historien er perioden for de sju tordeners «framtidige hendelser», som «skal», ikke kanskje, «bli åpenbart i sin orden».

Når vi sammenfører historien om den første engel med historien om den andre, finner vi at historien begynner med en alfa-skuffelse og ender med en omega-skuffelse. Når vi samordner de profetiske veimerkene i historien om den første engel fra 1840 og frem til 19. april 1844 med veimerkene til den andre engel, som ankom på den tid og fortsatte inntil den tredjes ankomst den 22. oktober 1844, har vi to perioder som begge begynner og ender med en engels ankomst. Historien fra den første til den andre illustrerer historien fra den andre til den tredje.

Et profetisk vitnesbyrd om at dette er en gyldig anvendelse, finnes i anvendelsens alfa og omega. To parallelle linjer anvendt sammen, og begynnelsen og avslutningen av begge linjene, identifiserer en engels ankomst. Når de så blir sammenføyd linje på linje til én linje, markerer begynnelsen den første skuffelsen og avslutningen markerer den store skuffelsen. Et ytterligere bevis finnes i prinsippene om alfa og omega, som identifiserer enden som større enn begynnelsen. En alfa-skuffelse som ender med den store omega-skuffelsen, identifiserer det mindre og det større elementet i alfa og omega.

Når vi begynner ved 19. april 1844 (den andre engelens ankomst, som leder til den tredjes ankomst den 22. oktober 1844), og vi deretter også begynner den andre linjen den 11. august 1840, som ender den 19. april 1844, finner vi at skuffelsen den 19. april 1844 både er alfa og omega i den profetiske linjen som fremkommer ved å sammenføye den første og den andre engelens profetiske linje.

Ved avslutningen av perioden har du den tredje engelen som ankommer sammen med den andre engelen, og slik fremstilles et forbilde på 9/11 og de to røstene til den veldige engelen i Åpenbaringen kapittel atten. De to røstene er både den andre og den tredje engels budskap, og disse to englene berørte hverandre den 22. oktober 1844, og de møtes igjen når de to historiene føres sammen linje på linje. Når de føres sammen på denne måten, representerer de historien fra den første skuffelsen til den store skuffelsen, og veimerket midt i denne historien i millerittenes tid var leirmøtet i Exeter, hvor to klasser av tilbedere ble åpenbart, som representerer de dårlige jomfruenes opprør i lignelsen, og som identifiserer det midtre veimerket som opprør.

De sju tordener representerer historien om den første og den andre engels budskap, sammenfattet linje på linje, hvilket deretter identifiserer en historie fra den første skuffelsen til den store skuffelsen i historien til de hundre og førtifire tusen. Forståelsen av hva denne historien profetisk representerer, er i identisk samsvar med budskapet som i Daniel tolv fremstilles som forseglet inntil endetiden.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen, men jeg vil etterlate den delen av Daniels siste syn som utelukkende omhandler Daniels fremstilling av Guds folk i de siste dager. Legg merke til, i sammenhengen med prinsippet om første omtale, at Daniel i vers én tilhører en klasse som forstår synet. Det første som nevnes i synet, er en fremstilling av Daniel som en av de vise som forstår, og de siste ni versene handler alle om de vise som forstår på den tjueandre dagen.

I perserkongen Kyros' tredje år ble et budskap åpenbart for Daniel, han som ble kalt Beltsasar; og budskapet var sant, men den fastsatte tiden var lang; og han forstod budskapet og hadde innsikt i synet.

I de dager sørget jeg, Daniel, i tre fulle uker. Jeg åt ikke velsmakende brød, og verken kjøtt eller vin kom i min munn, og jeg salvet meg slett ikke, før tre hele uker var til ende. Og på den fire og tyvende dag i den første måned, mens jeg var ved bredden av den store elven, som er Hiddekel, da løftet jeg mine øyne og så, og se,

en mann kledd i linklær, med hofter omgjordet med fint gull fra Ufas. Hans legeme var som krysolitt, og hans ansikt som synet av lyn, og hans øyne som ildfakler, og hans armer og hans føtter lignet skinnende kobber i farge, og lyden av hans ord var som lyden av en stor folkemengde.

Og jeg, Daniel, alene så synet; for mennene som var med meg, så ikke synet. Men en stor skjelving falt over dem, så de flyktet og skjulte seg. Derfor ble jeg alene tilbake og så dette store synet, og det ble ikke styrke tilbake i meg; for min skjønnhet ble i meg vendt til fordervelse, og jeg beholdt ingen styrke.

Men jeg hørte lyden av hans ord; og da jeg hørte lyden av hans ord, falt jeg i dyp søvn med ansiktet mot jorden. Og se, en hånd rørte ved meg og hjalp meg opp på mine knær og på mine håndflater. Og han sa til meg,

Du Daniel, høyt elskede mann, forstå de ord jeg taler til deg, og stå oppreist; for til deg er jeg nå sendt.

Og da han hadde talt dette ord til meg, stod jeg skjelvende. Da sa han til meg,

Frykt ikke, Daniel! For fra den første dag da du vendte ditt hjerte til å forstå og ydmyke deg for din Guds åsyn, ble dine ord hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld. Men fyrsten over Perserriket stod meg imot i tjueén dager; og se, Mikael, en av de fremste fyrster, kom for å hjelpe meg, og jeg ble der hos Persias konger.

Nå er jeg kommet for å la deg forstå hva som skal hende ditt folk i de siste dager; for synet gjelder ennå mange dager.

Og da han hadde talt slike ord til meg, vendte jeg mitt ansikt mot jorden, og jeg ble målløs. Og se, en som lignet menneskesønnenes skikkelse, rørte ved mine lepper; da åpnet jeg min munn og talte og sa til ham som stod foran meg,

Å, min herre, ved synet er mine sorger vendt over meg, og jeg har ikke beholdt noen styrke. For hvordan kan denne min herres tjener tale med denne min herre?

For hva meg angår, forlot all styrke meg straks, og det var ikke lenger åndedrag igjen i meg. Da kom det atter en som lignet en mann i skikkelse og rørte ved meg, og han styrket meg og sa,

Du høyt elskede mann, frykt ikke: fred være med deg, vær sterk, ja, vær sterk. Og da han hadde talt til meg, ble jeg styrket, og sa: La min herre tale; for du har styrket meg. ...

Men du, Daniel, lukk til ordene og forsegl boken inntil endetiden; mange skal fare omkring, og kunnskapen skal økes.

Da skuet jeg, Daniel, og se, der stod to andre, den ene på denne side av elvens bredd og den andre på den andre side av elvens bredd. Og en sa til mannen som var kledd i lin, han som var over elvens vann: Hvor lenge skal det vare før enden kommer på disse underfulle ting?

Og jeg hørte mannen som var kledd i lin, han som stod over elvens vann, da han løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd mot himmelen og svor ved ham som lever i all evighet at det skal være for en tid, tider og en halv tid; og når han har fullført å knuse det hellige folks makt, skal alle disse ting være fullendt.

Og jeg hørte, men jeg forstod det ikke. Da sa jeg: Å, min Herre, hva skal enden bli på disse ting?

Og han sa: Gå bort, Daniel! For ordene skal holdes skjult og forseglet inntil endetiden. Mange skal renses og gjøres hvite og prøves; men de ugudelige skal fare ugudelig fram, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå.

Og fra den tid da det daglige offer blir avskaffet, og den ødeleggende styggedom blir reist opp, skal det være ett tusen to hundre og nitti dager.

Salig er den som venter og når fram til de tusen tre hundre og fem og tretti dager.

Men gå du din vei inntil enden kommer; for du skal hvile og stå fram i din lodd ved dages ende. Daniel 10:1–18; 12:4–13.